

му да разказвамъ безредно и даже неточно въ началото. намерихъ тия записки почрнели и полуизгнели и немога ги подари безъ да изменя нещо за което пъкъ не съмъ сигуренъ дѣли че при лича на тоя разказъ. Работата се състои въ това че времето е направило много неща вече други както и хората и градоветъ и щомъ започна да прибавятъ по липса на познания за тая отдалечена епоха сигурно ще направя много грешки и ще разваля художествената цѣлостъ на разказа, тъй че предпочитамъ да го просто препиша както си е въ оригинала. Нашитъ учени и филолози ще направятъ по-хубаво да се поровѣтъ внимателно въ ония стари наши и чужди книги както и въ народнитъ ни песни за да намерятъ пътищата на нашата национална и културна история и да янаправятъ по-точно и по-ястна както и по-вече извѣстна на интелегенцията ни, отколкото да я възпитаватъ само съ универстиски и чужди познания, щомъ искатъ да бъде тя духовенъ вождъ на народа. Тамъ биха се намерили толкова интересни неща толкова важни и поучителни съ които не ни обяснятъ много факти добри лоши въ нашия животъ. А всичко туй нито е много старо както мислятъ мнозина за да не служи за нищо нито пъкъ е безсмислено, още по-вече ако въ нашия университетъ се изучава въ подробности като отделна чисто наша история на психологичнитъ пътища на нашето общество отъ тия времена на-самъ. Тоя въпросъ си остава откритъ и азъ не мога да се занимавамъ по-вече съ него. Нека го решатъ компетентнитъ ни професори, които обичатъ твърде множо политиката и партизанствуванието тъй като тия две понятия въ насъ вървѣтъ наедно, а сега придавамъ точно разказа по ръкописа само че не на нѣкогашния ни преди възражданието езикъ а на новъ сегашенъ

II.

Въ нашия вилаетъ най-високоставешото лице и най-известно между народа, по своитъ богатства и комай лоши дела, които караха народа да се страхува отъ него и дълго во веки вѣковъ да го помни, ~~и~~ се казваше Чорбаджи Вълко или още Вълко Големия за разлика отъ братъ му Вълко Малкия. Тоя Чорбаджи Вълко бѣше не само най богатия, но както казахъ най-видния въ него време мемлекетъ-чорбаджия, притежателъ на две села и даже три, като си има предъ видъ, че къмъ края на живота си успрѣ да купи отъ погърчената богата и ~~и~~ красива въ града кокона Зоя и с. Краставо. Краставо бѣше наистина бедно, за чудо село, съ въцкави и лениви селени и никкъбъвъ